

[Udenrigsministeren.]

møde umiddelbart forinden mellem de faste repræsentanter, altså ambassadørerne, havde rejst spørgsmålet om Fællesskabsrepræsentation ved denne generalforsamling, og det fremgik også af dette notat, at man i udvalget for de faste repræsentanter havde afvist at gøre noget ved sagen ved denne lejlighed under henvisning til den korte forberedelsestid på generalforsamlingen.

Derfor mente man ikke, at det var den rette anledning for Fællesskabet til over for FN at rejse det i forhold til FN principielle spørgsmål om status ved generalforsamlingen i al almindelighed i forbindelse med en sådan ekstraordinær generalforsamling.

Derfor blev sagen uden senere at have været nævnt i Rådet fulgt op senere ved, at EF-landene gennem deres missioner i New York foretog sonderinger for at få oplyst, om forslaget kunne forvente modstand på generalforsamlingen, altså en parallel til, hvad der skete i 1971. Der blev opnået positiv indstilling fra de adspurgte lande, men dog ikke nogen reaktioner fra østlandene. Norge, der ikke var blevet medlem af EF, blev spurgt på ny og svarede i overensstemmelse med sit tidligere svar.

Det er på grundlag af disse sonderinger, at formandskabet i en skrivelse af 31. juli 1974 anmodede De Forenede Nationer om at få spørgsmålet sat på dagsordenen for FN.

Forud for rådsmødet den 17. september 1974 blev der en diskussion om, hvorvidt man skulle fastlægge særlige regler for, hvordan taleretten skulle fordeles ved FN mellem formandskabet og Kommissionen. Årsagen til, at spørgsmålet overhovedet kom op, var, at Belgien under drøftelserne i EF-kredsen i New York havde stillet et særligt forslag. Dette forslag indgik i den orientering, som jeg gav markedsudvalget på et møde den 13. september.

Der var altså ikke, som nogle måske har troet, tale om, at Ministerrådet på mødet den 17. september skulle tage stilling til, om EF-Kommissionen skulle have status som observatør. Det punkt, der var varslet til dagsordenen, og som jeg refererede, var alene, hvem der skulle have retten til at tale.

Dagen før, altså den 12. september, havde jeg imidlertid ved behandlingen af instruksen for den danske delegation til FN-general-

forsamlingen fået kendskab til, at man i hvert fald fra radikal side var imod dispositionen og også fået kendskab til, at man fra socialdemokratisk side ønskede at få lejlighed til at drøfte hele spørgsmålet om, hvorvidt EF skulle have observatørstatus ved FN i den socialdemokratiske gruppe.

På markedsudvalgets møde den 13. september refererede jeg som nævnt det belgiske forslag om taleretten. Der blev ikke rettet indvendinger mod mit forslag om, at vi kunne gå ind for selve dette forslag. Men i tilslutning hertil oplyste jeg, at der ved behandlingen af FN-instruksen var opstået tvivl om, hvorvidt et flertal i folketinget ville gå ind for, at EF får observatørstatus ved FN. Jeg gjorde opmærksom på, at såfremt et flertal af folketinget ville forlange det, ville regeringen føle sig forpligtet til at stemme imod, men at en sådan situation ville blive meget ejendommelig. På forespørgsel oplyste jeg, at jeg ikke havde noget kendskab til, hvordan sagen var kommet på FN's dagsorden, men at jeg gerne ville undersøge det.

På udvalgmødet blev der også rejst spørgsmål om, hvorvidt man kunne få sagen taget af dagsordenen for FN. Jeg udtrykte tvivl om, hvorvidt det kunne lade sig gøre, men erkendte, at det vel måtte kunne ske, hvis den, der havde begæret sagen sat på dagsordenen, også forlangte den trukket tilbage.

Herudover oplyste jeg, at jeg gerne ville undersøge, hvordan sagen var blevet behandlet i EF, og at hvis denne undersøgelse førte til, at den ikke var behandlet korrekt i EF, så måtte det efter min mening betyde, at der var mulighed for at forlange sagen til fornyet behandling på førstkommande rådsmøde den 14. oktober og samtidig anmode om, at selve afgørelsen i FN ikke blev truffet før dette tidspunkt.

Jeg sagde endvidere, at jeg, også selv om det viste sig, at et flertal i folketinget ville affinde sig med, at sagen blev gennemført, var parat til at give orientering om, hvorledes den var behandlet og i givet fald, hvis der var grundlag for det, påtale eventuelle procedurefejl.

Efter de udtalelser, der faldt på markedsudvalgets møde den 13. september, måtte jeg konstatere, at spørgsmålet om, hvorvidt et flertal ønskede, at regeringen skulle